

Καὶ ποῖος οἶδε πλέον . . .
Καὶ τὸ ἐφίλει ἀπληστος, καὶ τὸ ἐφίλει κλαίων.

«Τί ἔχεις, τί Παπάκη μου; Μὲ κάμεις νὰ τρο-
(μάζω,

Νὰ χύνω δάκρυα κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ ν' ἀναστενάζω...
Μὰς περιμένει ἡ Μαμά... Θὰ ψάλλω τραγουδάκι
Καὶ θὰ χαρῆς. Πηγαίνωμε, πηγαίνωμε Πα.
(πάκη! »

Ἀπέλπιδα, θρηνήρη,
Τυφλὸν πατέρα ἄγγελος ἀπὸ τὴν χεῖρα σύρει...

Ὁ Φοῖβος ἄνω ἔλαμπε, κ' ἐγέλα ὅλη ἡ φύσις!

.
.
.

(Ἐκ τῶν Εἰκόνων καὶ τῶν Κυμάτων).

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ Α* Γ*

(Ἐκ τῶν Μύρτων).

Ἀφίλος—λέγουν—ἡ ψυχὴ ἐπιχειρεῖ καὶ μόνη
τὸν πλοῦν τὸν ἐπικίνδυνον τῆς ἀλμυρᾶς ζωῆς,
ἡ θλίψις τὰ ἱστία τῆς ἀγρία βυτιδώνει
καὶ ὄρμος τις σωτήριος δὲν κρύπτεται που εἷς.

Καὶ θεωροῦσι τὴν ζωὴν προσίμιον θανάτου
καὶ εἰς τὴν φύσιν βλέπουν φαντάσματα θολὰ,
τὸ πᾶν τοῖς φαίνεται κοιτὶς νεκρώσεως ἀκράτου
καὶ λέγουσιν ἀπέλπιδες· ὁ βίος δὲν γελά.

Μὴ πιστεύε τους· ψεύδονται. Ἀπαρνηταὶ τοῦ βίου
ἄφες νὰ μένουν θεαταὶ ἀναίσθητοι μακράν·
ὅς μὴ ροφῶσι τὸ γλυκὺ νέκταρ τοῦ ἀνθοσμίου,
ἀφ' οὗ δὲν βλέπουν ἀληθῆ πλὴν ἢ τὴν συμφορὰν.

Ἄφες αὐτοὺς στενάζοντας καὶ μετ' ἐμοῦ, Ἀνδρέα,
ἔλθε ν' ἀντλήσωμεν φαιδροὶ ἐλπίδα ἀνθηρὰν,
τοῦ ἔαρος νὰ δρέψωμεν τὰ ἄνθη τὰ ὠραῖα,
μὲ τοῦ χειμῶνος τὸν ψυχρὸν ἀπαίζωμεν βορρᾶν.

Ἐν βλέμμα ρίπτων συμπαθὲς εἰς τὰ μικρά σου ἔτη
εἶπέ μοι, ἂν τὰ παίγνια ἐκεῖνα τὰ μωρὰ,
τὸ φίλημα, ὅπερ ὕγρον τὸ χεῖλος ἐπιθέτει
εἰς τῆς μητρὸς τὰς παρειάς, δὲν ἦσαν ἡ χαρὰ;

Εἰς τὸ φαιδρὸν συμπόσιον τῶν ἡμερῶν ἐκείνων,
ὅτε κενούμεν κύπελλα χαρᾶς κισσοστεφῇ,
ἂν ρέυσῃ δάκρυ διαυγὲς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφένον
δὲν εἶνε στόνος, συμφορὰ, ἀλλὰ χαρὰ, τρυφή.

Εἶπέ μοι πῶς φαντίζεται τὸν κόσμον τὸ παιδίον;
Δὲν εἶνε δι' αὐτὸ τὸ πᾶν παράδεισος καὶ φῶς,
ἀφ' οὗ τὰ ῥόδα θάλλουσι καὶ ψάλλει τὰ σρουθίον,
ἀφ' οὗ μυθολογεῖ γλυκὺς ὁ γέρων ὁ σοφός;

Ἐγὼ δὲν βλέπω δάκρυα εἰς τοῦ παιδὸς τοὺς χρόνους,
ἀλλὰ ἀγνεῖαν, παίγνια, φιλήματα, χορούς.
Ἐπειτα γίνετ' ἔφηβος ὁ παῖς, πετᾷ κουφόνους
καὶ τῷ κυλῖει ὄνειρα τοῦ βίου μας ὁ ῥοῦς.

Τότε χαρὰ· τότε ἐλπίς· τότε ἀκτὶς ἀγία
τὸ μέτωπον χρυσόνοσσα ἐγείρει ῥεμβασμὸν,
καὶ μυστηρίου ἐν ἡμῖν τελεῖται λειτουργία
καὶ ἀναβαίνει τῆς ψυχῆς ἐκείνη τὸν βωμόν.

Καὶ ἡ καρδία παριστᾷ ἐν Ἰνδαλμα ὠραῖον,
ἐφ' οὗ σφραγίδα τίθησι τὰ ὄνειρα τοῦ νοῦ,
τὸ πλάσσει ὠραιότερον καὶ ἄστρον καὶ ἀνθέων
καὶ τὸ φωτίζει, Προμηθεὺς, μὲ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ.

Τότε δὲν κλαίεις, θὰ μ' εἰπῇς, ἐξ ἔρωτος Ἀνδρέα,
εὐδαίμων, ἀγαπώμενος ἢ πάσχων ἐραστῆς;
Ἐκείνης δὲν σε συγκινεῖ εἰς δάκρυα ἡ θεία,
ἐν ἣ τῆς παλλομένης σου καρδίας ἡ κοιτὶς;

Ναὶ κλαίω, τὸ αἰσθάνομαι ἐπὶ τῶν παρειῶν μου
τὴν νύκτα, ὅταν εἰς βαθὺν ὑπνῶντι ῥεμβασμὸν.
Πολλάκις δάκρυ κατελθὼν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου
τῶν ἡμικλείστων ὕγρανε τῆς παρειᾶς θερμόν.

Ἀλλ' εἶνε δάκρυ ἄρ' αὐτό; Οὐχί· ὁ θεὸς ἔρωτος,
ἱπτάμενος ὑπὸ τὸ φῶς τῶν τούρανοῦ φανῶν,
ἀναζητῶν ἀντέρωτα εἰς τὰστρα τοῦ αἰθέρος,
πλὴν μᾶτην εἰς τὰ ὑπὲρ γῆν τὴν πτήσιν του πλανῶν.

Ἀδυνατῶν ἀντέρωτα ἐπὶ τῆς γῆς νὰ εὕρῃ
πίπτει, ἀντίτυπον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ζητῶν,
καὶ οὐδὲ κ' ἂν ὅ, τι ποθεῖ ἀκάθεκτος εἰξεύρει,
ὅπου ὠραῖον, τὸ τερπνὸν καὶ ὑψηλὸν φοιτῶν.

Εἶπέ μοι τώρα· συμφορὰν καὶ δάκρυα εὐρίσκων
εἰς τὴν εὐδίαν τῆς ζωῆς, στενάξεις καὶ θρηνεῖς
ἢ βλέπεις μόνον τῆς χαρᾶς πλησιφαῆ τὸν δίσκον,
ὅστις φωτίζει τὴν αὐγὴν τοῦ βίου ἀπλανῆς;

Εἶν' ἡδονή, εἶνε ἐλπίς καὶ ὄνειρα ἡ ἡδὴ,
χαρμόσυτος συνέχεια τῶν χρόνων τοῦ παιδός·
δάκρυ ὀδύνης σπάνιον τὰ βλέφαρά μας θλίβει
καὶ τῶν ἐλπίδων φράσσεται σπανίως ἡ ὁδός.

Καὶ αὐριον... Ἀλλὰ σιγῶ· ἀόριστον τὸ μέλλον.
Πλὴν ρίπτων πρὸς τὸ ἐνεσθὲν βλέμμα τὸν ὠπὸν,
εἶπέ μοι ἂν ἀπὸ ψυχῆς νὰ μειδιάσῃς θέλων
σὺ μειδίᾳς μονώτατος, πρὸς ἄλλους σιωπῶν.

Οὐχί· τῆς εὐτυχίας σου, τοῦ νοῦ σου, τῶν δυνάμεων
ἔχεις καὶ ἄλλους ποθητοὺς καὶ φίλους κοινωνοὺς,
καὶ διανέμεις εἰς αὐτοὺς τοῦ βίου σου τὸ μύρον
καὶ μετ' αὐτῶν ἀγάλλεται μεθύων σου ὁ νοῦς.

Φεῦ! τώραφεύγεις καὶ ἡμεῖς τοῦ φίλου μεμνημένοι
στεφόμεθα κατῆφειαν καὶ θλίψιν οἱ πτωχοί,
καὶ τώρα σμῆλυσμόναι μας ἐνάσ' εἰπώμεν μαρμάρει
καὶ εὐτυχεῖς νὰ σ' εὐχηθῇ ἡμέρας ἡ ψυχὴ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΔΑΜΠΡΟΣ

ΜΟΥΣΑ.

Μάτην ἢ φαντασίᾳ μου
ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας,
διήρχετο τὸν οὐρανὸν,
τὴν γῆν καὶ τοὺς αἰθέρας.

Ἀνῆρχετο, κατῆρχετο
τὸ ὄρος Ἑλικῶνα,
ἐπιθυμοῦσα νὰ ἰδῇ
τῆς Μούσης τὴν εἰκόνα.

Ῥίπτουσα δὲ τὰ βλέμματα
ἐδῶ, ἐκεῖ, πλαγίως,
τὸ ἄλσος περιήρχετο
καὶ τὸν ναὸν ἰδίως.

Ἰχνη ἐξήτει ἄγοντα
ἐκεῖ ἔνθα ἡ Μοῦσα
διέμεινεν· Ἰχνη λοιπὸν
τοιαῦτα μὴ εὐροῦσα,

Ἀπέκαμε καὶ ἔφευγε,
πλὴν φεύγουσα νὰ ῥίψῃ
ἐσκέφθη βλέμμα ὕστατον
εἰς τ' οὐρανοῦ τὰ ὕψη.

Νεφέλην εἶδε φαινήν
ἐντὸς δ' αὐτὴν τὴν Μοῦσαν
ἐς ταῖς χεροὶ λευκοστεφῇ
νεάνιδα κρατοῦσαν.

Θεάρεστον, ξανθότριχα,
εὐχαριν, μουσοπόλον,
γλαυκώπιδα, λευκώλενον,
ροδόχρουν χωρὶς δόλον.

— Ἦλθον πρὸς σέ, εἶπε, θεὰ
τὰς κλεῖδας νὰ ζητήσω
τοῦ κήπου τῆς ποιήσεως,
ὅπως ἀνθολογήσω.

Καὶ πλέξω πολυθέλητρον
στέφανον ἐξ ἀνθέων
δι' οὗ, θεὰ, θέλει στεφθῇ
ἡ κορωνὶς τῶν νέων. —

Τάλαινα, εἶπεν ἡ Θεὰ,
δὲν βλέπεις ὅτι μένει
ἐνθάδ' ἡ νέα, ἣν ποθεῖς
νὰ στέψῃς ἐστεμμένη;

Λοιπὸν πορεύου, φίλη μου,
εἰς τὸ μονήριόν σου
καὶ μάθε ὅτι δὲν εἶναι
τὸ ἔργον ἰδικόν σου.

M. BENETOKANIS.

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

Μεταλλεῖα. — Εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ
δήμου Σερίφου παρὰ τὰς θέσεις Τρυπητῇ
καὶ Μέγα Λειβάδι ὁ Κ. Ἀριστείδης Μπα-
λάνος ἐξητήσατο τὴν παραχώρησιν μεταλ-
λείου θειούχου χαλκοῦ ἐκ 5510 στρεμ-
μάτων καὶ 367 Β. πήχεων συγκειμένου, οὗ
προτίθεται νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν.

— Ἐν τῷ αὐτῷ δήμῳ Σερίφου παρὰ
τὰς θέσεις Ἁγίος Μηνᾶς καὶ Παναγία ὁ
Κ. Γ. Δουρούτης θὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐκμετάλ-
λευσιν μεταλλεῖου ἐνθελίου ἀργυρούχου
μολύβδου ἐκ 2713 στρεμμάτων καὶ 628
Β. πήχεων συγκειμένου.

— Πρὸ τίνος ἡ ἐταιρία Μηταράκη καὶ
Σα ἤρχισε τὴν ἐξαγωγὴν χρωμίου ἐκ τοῦ
ἐν τῇ νήσῳ Σκύρῳ εὐρισκόμενου μεταλλεῖου.

— Οἱ ΚΚ. Κ. Κριεζῆς, Φ. Πάλλης καὶ
Σα προτίθενται νὰ ποιήσωσι προσεχῶς ἑ-
ναρξιν τῆς μεταλλεύσεως τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐν
τῇ νήσῳ Ἀντιπάρῳ παρὰ τὸ περιώνυμον
σπήλαιον εὐρεθέντος μεταλλεῖου θειούχου
μολύβδου.

— Ἐν τῷ χωρίῳ Ἀφρατίῳ τῆς ἐπαρ-
χίας Χαλκίδος ἀρχεται μετ' οὐ πολὺ ἡ ἐ-
ξόρυξις μεταλλεῖου τοῦ χρωμίου. Τὸ ὑπὸ
τοῦ μεταλλευτοῦ Κ. Γρηγ. Ν. Ζαβογιάννη
αἰτηθὲν μεταλλεῖον ἔχει ἑκτασιν 215
στρεμμάτων καὶ 295 τετραγωνικῶν πήχεων.

— Οἱ ΚΚ. Σωτήριος Ν. Πετιμεζᾶς καὶ
Λεωνίδας Ν. Πετιμεζᾶς ἐξητήσαντο τὴν ἄ-
δειαν πρὸς ἐκμετάλλευσιν μεταλλεῖου ἐν-
θελίου ἀργυρούχου μολύβδου κειμένου εἰς
τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου Δαυρίου καὶ συγ-